

XVIII.

Betræknig

over

Forslag til Lov om Officerers og andre under Krigs- og Marineministeriet ansatte Embedsmænds Giftermaal.

(Afgiven af Landstingets Udvalg.)

Det er af Landstinget overdraget under tegnede Udvalg at afgive Betæknig over det i Folkethinget vedtagne Forslag til Lov om Officerers og andre under Krigs- og Marineministeriet ansatte Embedsmænds Giftermaal.

Udvalgets Majoritet tillader sig da at bemærke Følgende:

De gjældende Lovbestemmelser, denne Sag betreffende, forsaavidt vedkommer det under Samme reiste Spørgsmaal, findes væsentligen i Frd. 17de October 1731, Inf. Regl. 3 D. Pag. 74 § 13 og Pag. 428—29, Kr. Art. Br. for Landtjenesten ved Søe-Staten § 399, G. Kr. Dir. Skr. 20de Febr. 1765, Rgl. Resol. 5te Dec. 1770, G. C. Skr. 31te Decbr. 1770, G. C. Circ. 26de Juni 1819, 3die Aug. 1819, cfr. Rgl. Resol. 19de October 1823 og G. C. Skr. 19de November 1842.

Al de først citerede af hine Bestemmelser fremgaaer det, at den Control, som Officerer ere undergivne med Hensyn til Ægteffabs Indgaaelse, ikke nærmest har sin Grund i Lovgiverens Omfarg for de Vedkommendes economiske Forsatning, men at den har sin Oprindelse fra det hele for Militairstaten egne Commando forhold, hvori den Underordnede staaer til den Overordnede, et Forhold, der især i ældre Tider medførte, at den Militaire, i flere Tilfælde end Standens Lary medfører det og Hensigten med dens Tilværelse fordrer det, berøvedes den Handfrie af hvilken den myndige Mand ellers er i Besiddelse. Derfor see vi ogsaa, at samtlige Officerer, uanset deres Grad, skulle erhverve deres Foresattes Tilladelse til at indgaae Ægteffab, og at den Foresatte kan nægte Tilladelsen, naar han ikke,

endog blot af StandsHensyn, finder det Ægteffab, hvori Ansøgeren agter at inblade sig, tjenligt for ham.

Vi troe imidlertid ikke, at det her behøver nogen videre Udvikling, at det saaledes for Officererne, fra den høieste til den laveste, etablerede Formynderffab baade i og for sig er uensigtsmæssigt, og aldeles i Strid med Tidsaanden, der fordrer den størst mulige Lighed i Retsstilling for de forskjellige Stænder, og vi formaae ikke at fatte, at en Indseen med den Militaire i hans meest personlige Forhold, hans inderste Privatliv, det Forhold, hvor individuelle Hensyn og Omstændigheder meest gjøre sig gjældende, skulde være fornøden af Hensyn til Tjenestens Lary. At et ulykkelig Ægteffab kan have saare væsentlig Indflydelse paa Mandens Virken i Livet, er unægteligt, men det sees ikke, hvorfor dette Hensyn skal bewirke en Indffrankning i den militaire Embedsmænds Frihed, som den civile Embedsmand ikke er underkastet.

See vi dernæst hen til Sagens economiske Side, om vi saa maae kalde den, navnlig til de i denne Retning emanerede Lovbud, møder strax den Betragtning, at Vedommelsen af, hvad den enkelte Familie vil behøve til sin anstændige Underholdning er saagodtsom umulig og at hine Lovbud baade ere mindre consequente i deres Bestemmelser og ved den Maade, hvorpaa de, for ikke at blive ubillige og haarde, ofte søges gjennemførte, give Anledning til megen Vilkaarlighed.

Naar nemlig den Officeer eller under vedkommende Krigsministerium forterende Embedsmand, der ønsker at gifte sig, ved Erhverv udenfor sin Embedsindtægt, forffaffer sig et Tilffud, der omtrent naaer, hvad Anordningerne fordrer, pleier Ægteffabstilladelsen ikke at nægtes ham, i alt Fald ikke naar han fra en vederhæftig Mand producerer en Forsikking om et aarligt Tilffud, der svarer til det Lovbeselede, og selv hvor intet særligt Erhverv paavises, nægtes Tilladelsen i Reglen ikke, naar en Garantie som ovennævnt kan tilveiebringes. Men ved saaledes at fravige den strengere Fortolkning af Lovgivningens Bestemmelser kommer man, som berørt, ind paa Vilkaarlighedens Gebeet, deels ved